

SYLVIANE (51)

- Diagnose op 49 jaar: drie kwaadaardige tumoren in beide borsten
- Dubbele amputatie
- 7 maanden later dubbele reconstructie met eigen weefsel
- Geen chemo

“Ik ben er sterker uitgekomen”

“Na mijn biopsie heb ik huilend – niet van pijn, maar eerder in shock – naar mijn mama gebeld. Ze heeft uren met mij gesproken, en dat gesprek was heel belangrijk, vooral ook omdat ze uit eigen ervaring kon spreken. Ik voelde mij goed en gesteund. Daardoor weet ik hoe belangrijk het is om je te omringen met positieve mensen en niet te verglijden in een diep, donker en

negatief verhaal. Mensen moeten altijd weten dat de overlevingskansen bij borstkanker heel erg hoog zijn. Mijn grootmoeder is gestorven aan borstkanker, maar mijn moeder en ik hebben het overleefd. Vandaar dat ik ook streng gecontroleerd werd. Ik ben familiaal belast en de zesmaandelijks controle heeft ervoor gezorgd dat ik geen chemo nodig had. Het is zwaar,

maar het is echt niet nodig om er alleen door te gaan. Zelfs voor mensen die niemand hebben, zijn er begeleiders in de ziekenhuizen. Mijn borsten zijn een deel van mij, maar geen prioriteit, en dat ik nu geen gevoel heb in mijn tepels is niet erg, kanker overleven is waar het om gaat. Toen ik wist dat ik drie kwaadaardige tumoren in mijn borsten had, was het echt een slecht moment. Ik was een alleenstaande moeder met een 7-jarige zoon, maar de liefde van mijn vrienden, mijn broer en in het bijzonder mijn moeder hebben mij erdoor gehaald. Er is een ‘voor’ en een ‘na de kanker’-periode in mijn leven, en prioriteiten veranderen, maar voor mij is het een heel positief verhaal. Ik ben er sterker uitgekomen.”

gaat. Haar seksueel leven, haar relatie: alles is veranderd. Leef er maar mee. Mensen denken nog vaak: *operatie, chemo en je bent genezen*. Maar dat staat zeer ver van de realiteit. Als je genezen bent, begint een nieuw proces. Ook door de maatschappelijke obsessie met perfectie.”

Bestaan er nog veel taboes rond borstkanker?

Blancquaert: “Vooral rond dat seksuele. Als ik iets niet mocht schrijven, ging het er meestal over dat het niet meer gaat in bed. Ik heb het verhaal gehoord van een vrouw die na haar ziekte niet meer door haar man was aangeraakt. Ze had nochtans een reconstructie gehad. Maar hij kon het niet, die stap zetten om haar aan te raken.”

“De dood is ook een taboe. We focussen ons het liefst op de verhalen die goed aflopen. Dat zijn er gelukkig veel. Maar er zijn ook vrouwen voor wie geen oplossing meer bestaat, daarover zwijgen we liever. Terwijl je jaren kunt leven met uitzaaiingen. Ik denk aan Annemie, 35 jaar en erfelijk belast. Toen ze zich op haar 27ste liet onderzoeken, was ze al te laat. Ze wilde zo graag

kinderen. In plaats daarvan heeft ze een brief geschreven aan de kinderen die ze nooit zal krijgen.”

“Ook het verder leven zonder borsten is een taboe. Vrouwen die ervoor kiezen om géén reconstructie te doen. Ze zeggen: *Ik ben blij dat het weg is, ik hoef geen nieuwe borsten*. Maar ze moeten zich daar soms voor verantwoorden. Dat je door die druk bijna gedwongen wordt om opnieuw een operatie te ondergaan, dat is toch straf?”

Wij denken: nieuwe borsten en de zaak is afgehandeld.

Blancquaert: “Ja. Kies je maat maar. Alsof je een beha gaat kiezen. Maar het is wel een zware ingreep met veel consequenties. Bij velen loopt het perfect. Maar er zijn ook verhalen van ontstekingen en mislukkingen. Iedereen moet in alle vrijheid kunnen kiezen.”

Was er een soort gemeenschappelijke motivatie voor de mensen in het boek om zich te laten fotograferen?

Blancquaert: “Ja. Ze willen een statement maken. Ik kreeg zopas nog een mailtje van een vrouw: *Lieve, we moeten het taboe doorbreken*. Ze zijn nog niet allemaal in

het reine met wat er is gebeurd, en met hun nieuwe lichaam, maar door in het boek te staan, zijn ze strijdvast geworden.”

Hoe confronterend is het om als vrouw een boek te maken over borstkanker?

Debusschere: “We hebben allebei onze angst in de ogen gekeken, zeker in het begin van het proces. We zaten voortdurend aan onze borsten te voelen. Ik ben ook naar mijn gynaecologe gegaan. *Ik zou graag een scan willen doen*. Ik heb een voorschrift gekregen, maar uiteindelijk heeft ze mij ervan overtuigd dat het, gezien mijn leeftijd en familiale achtergrond, niet nodig was. Door al die vrouwen te ontmoeten, is mijn angst ook afgenomen.”

Blancquaert: “Voor mij is het een ander verhaal. Borstkanker is zeer aanwezig in mijn familie. Mijn oma is eraan gestorven, mijn tante, de zus van mijn oma, haar dochter... Ik heb geen BRCA1 (*het borstkankergenen, nvdr*), maar ik ben wel familiaal belast. Ik krijg elk jaar een scan. Onder die scanner is het zeer moeilijk om niet te denken: *Ik heb nog zoveel plannen, maar straks ziet mijn leven er volledig anders uit*. Door het boek te maken, ben ik nog meer met die

angst geconfronteerd. Ik heb wel twintig keer borstkanker gekregen. Maar ik weet nu zoveel meer en dat is ook een geruststelling.”

Wat zeggen jullie tegen mensen met andere kankers, voor wie zo'n boek niet bestaat?

Blancquaert: “Dat ze gelijk hebben, natuurlijk. Maar het blijft één op de negen vrouwen. Daarom is het zo dichtbij. En dwingend. En was de emotionele betrokkenheid groot genoeg om ons erin vast te bijten.”

Geen enkel lichaamsdeel zoals de borst, natuurlijk.

Blancquaert: “Geen enkel lichaamsdeel heeft zo veel betekenis. En ze zijn er altijd, die borsten, die zo mooi en gevoelig zijn. Maar die je ook ziek kunnen maken.”

INFO

'De Borstkankerbijbel' is uitgegeven bij Uitgeverij Kannibaal en verschijnt op 9 mei.